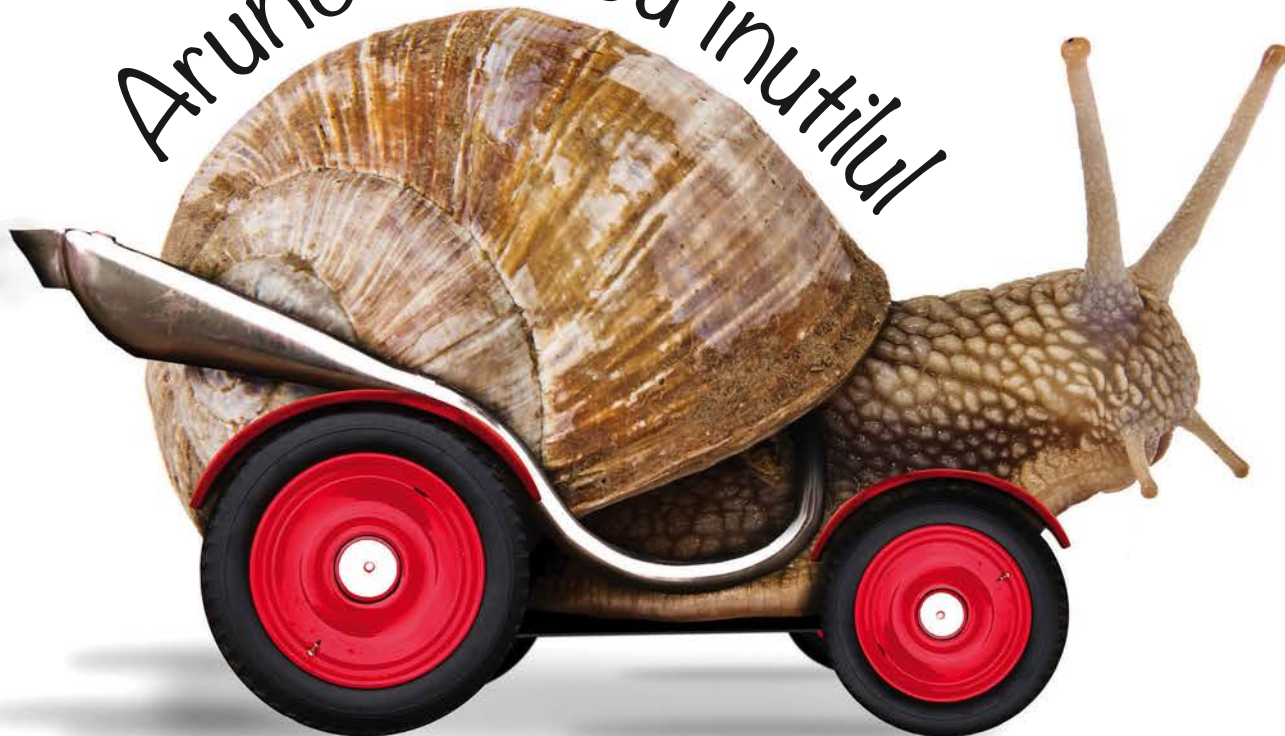

Aruncarea cu inutilul

ca probă olimpică de reorganizare a vieții. Oricine a trecut vreodată printr-o mutare, în sensul concret și logistic al cuvântului, știe la prima mână volumul balastului pe care reușim să-l acumulăm într-o viață.

● ● ● Prin „viață” înțelegând chiar și durate relativ scurte de 5 sau 10 ani, cât stăm într-un loc. Dacă până la momentul mutării avem impresia fermă că tot ceea ce am strâns prin casă este absolut esențial și sigur „ne trebuie” vreodată la ceva, când vine momentul să împachetăm în cutii de carton posesiunile noastre realizăm, uluiți, că am acumulat, păstrat și teaurizat obiecte care erau într-atât de indispensabile încât ori uitasem complet de existența lor, ori uitasem de unde și cum ne-am preocupat cu ele pe cap, ori habar nu aveam la ce ar putea să ne servească vreodată. Am trecut prin asta, în urmă cu câțiva ani, iar exercițiul împachetării vieții în cutii mi-a rămas în minte dreptul unul dintre cele mai dificile și eficiente moduri de a ne face ordine în gânduri și în vieți. În special în gânduri, fiindcă puține lucruri sunt mai terapeutice decât acțiunea migăloasă și interminabilă de a potrivi, mai ceva ca la Tetris, 20 de obiecte de forme diferite în aceeași cutie dreptunghiulară.

Chiar dacă nu ne schimbăm periodic casa, orașul sau viața, procesul schimbării noastre interioare seamănă în mare măsură cu acele cutii din carton maro, lipite cu bandă adezivă și stivuite unele deasupra celorlalte. Când decidem să facem o schimbare fundamentală în modul de a acționa, de a gândi sau de a privi lumea din jur, automat se produce o „mutare” dintr-o parte într-alta a spectrului. Pentru a trece de la tristețe la fericire, de la nemulțumire la entuziasm sau de la stagnare la dinamismul care să ne conducă pe calea dorită, trebuie să luăm la rând fiecare „cutie” de concepții, convingeri, amintiri, activități și rutine pe care le-am adunat în stadiul din care vrem să ne mutăm și să purcedem la o triere atentă.

De multe ori mi s-a întâmplat să citesc o carte deșteaptă, în care mi se explica un anumit concept și, imediat ce am trecut de ultima

pagină, să am acea emoție încărcată de posibilități, cum că din fix acel moment viața mea va fi complet altfel. Că, gata, mi-am însușit ceea ce-mi lipsea, am înțeles unde greșeam și nimic nu-mi mai poate sta în cale. Când ceva ne atinge cu adevărat, căpătăm acel elan care face totul să pară mai clar. Am înțeles însă, la capătul multor elanuri rămase în aer, că acel sentiment nu este decât energizantul inițial, cam ca o băutură izotonică pe care o consumi înainte de un antrenament istovitor, ca să-ți țină la cote maxime energia. De fiecare dată când te auzi spunând „Gata, am decis să schimb cutare lucru, să mă schimb pe mine, să fac să fie altfel”, imaginează-ți un vraf de cutii, așezate unele peste altele, și apucă-te, cu răbdare și elan, să le desfaci una câte una și să arunci tot ce nu-ți mai servește. Este singurul tip de schimbare care are șansele să reușească și să dăinuie.

În mutările sufletești pe care le-am făcut în ultimii ani, cutiile mele s-au dovedit a fi dolidora de lucruri pe care le lipisem ermetic, cu ani în urmă, și pe care am fost nevoită să le revizitez. Am aruncat cutii întregi de regrete și planuri croite cu 10 sau 20 de ani în urmă, când eram convinsă că viața mea trebuie să arate într-un anumit fel. M-am descotorosit de relații cu oameni de la care adunasem cutii întregi de tristeți și resentimente. Am triat cu răbdare de Sisif teancuri de convingeri despre ceea ce pot sau nu pot să fac în viață și am dat pe topoganul de gunoi rutinele care nu-mi mai foloseau, obiceiurile pe care le țâram după mine din inerție și temerile de a face ceea ce îmi dorisem demult. A fost un proces mai lung decât cel de mutare fizică dintr-o casă în alta, pentru că exact atunci când credeam că am făcut ordine, mai apărea într-un colț o cutie prăfuită, de care uitasem complet, și care-mi dădea peste cap arhitectura interioară. Într-un final, însă, am reușit să înlocuiesc imaginea unei debarale încărcate de mărunțișuri cu aceea a unei camere albe, luminoase, prin care intră soarele de început de vară și unde totul miroase a nou, a proaspăt și a flori recent tăiate și așezate în glastră. Sufletul tău cu ce seamănă? □